

A férfi az aluljáró felé tartott, ma is, mint minden délután ugyanabban az időben. Ugyanott fogta el a szokott érzés, hogy most alászáll a poklokra. Homályosan, valamelyik háttértárolójában felállította védelmi vonalait: azt, hogy ő valahonnan valahová „halad”, hogy pontosan tudja, van helye a világban, valamint, hogy a saját jó illata lengi körül. Ám ma valahogy mindhárom vonal elgörbült, minden lépcsőfokkal egyre magabizonytalanabb lett.

Ahogy lefelé lépkedett, érezte térdeiben azt a tétova, pár hónapja tartó sajgást, amit az utóbbi pár évben felszedett túlsúlyának tulajdonított. Derekában berövidült izmok kucorogtak, melyek bekorlátozták járása könnyedségét, mozgása teljes szabadságát. A márciusi csípős időjárás hidegét feje búbján, hajának kissé megritkult tisztásán érezte.

Az első stáció rögtön a szerepjátszó alsóneműk standja volt. Az asztalok és a fogasokról lógó ruhák évről-évre mind nagyobb helyet foglaltak el az aluljáró keresztmetszetéből, egyre szűkítve a lehetőséget a sima áthaladásra.

- Mint tevé a tű fokán – gondolta a férfi, és szeme otthonosan tapadt meg egy Vöröskeresztes logójú pamut bugyin, majd siklott végig a csipkés harisnyatartókon, és néhány, számára értelmezhetetlen tárgyon.

Egyszerre lepte meg valami rendetlen vágy, és vele jött a szégyenérzet is.

- Túl vagyok egy házasságon, egy váláson, a gyerek elhelyezési peren, lakáson való pereskedésen, újabb házasság, új gyerekek, miegyéb, túljutok a szerepjátszó bugyikon is – mosolygott magában.

Egy homályos, koszos, erősen hűgyszagú sarokban két idős férfi, meg egy néni kórusban hallelujázva énekeltek a mikrofonba, Jehováról zengve, mennyországot ígérve a bűnbánóknak, és poklot mindenkinek, aki közömbösen megy el mellettük. A férfi agyáig az ének szavai nem is jutottak el, csak a hangok reszketegsége, a dallam hamissága, az egész előadás szárnalmas, és mégis erőszakos volta, ami a szándékukkal összevetve még inkább falssá tette az előadást. A kis csapat némi titkolt ellenségességgel figyelte a Hetednap Adventisták apró egységét. Az áramló tarkabarka tömeg rutinosan kerülte a szórólaposztó kezeiket, mintha ők a várva-várt hetedik nap ideje helyett egy csalódott nyolcadik napot élnének folyamatosan.

- Sőt, ő már nem is nyolcadik napos, hanem több száz éves –vetett egy pillantást a férfi a nőre, aki most is a metrókijárat előtt álldogált, saját portékáját kínálva, amire láthatóan kicsi volt a kereslet. Egy dolgozó nő, munkában.

Két szendvicsemler közé került.

- Ez az abszolút husis szendvics – mosolygott magában a férfi. Stabil munkahelye volt már egy ideje, középvezetői pozíciója, alulról és felülről egyaránt nehezen sérthető. Volt szaktudása, és nem ácsingózott a felelősségért. Készült hazatérni, mihez.

Továbbcsodródott, fáradtság fogta el. A színek és hangok pusztán mennyisége annyi neuron kislést provokált az agyában, hogy természetellenes álmodás fogta el. Ez nem a jól végzett munka jutalma volt.

Csengőhangok szóltak körülötte, és emberek életének részesévé vált kéretlenül, veszekedések, és szerelmi jelenetek hallgatójává. Minden oldalról behatolt világába valakinek a hangja, gondolata, zenéje, már a saját illata sem védte meg. A pizza párlata megtámadta elkínzott érzékszerveit, arra csábítva, hogy zakóban, ingben essen neki a csöpögő, nyúlós ételnek, csak azért, mert megteheti.

Átment a koreai operaénekesen, és még hátravoltak az egyenes, csillogó hajú lányok, akik bankváltásra próbálták rábeszélni, termékeket akartak megkóstoltatni vele, csuklójára fűjni,

bőrére kenni. Meg kéne változtatnia az életét, a hitét, a házastársát, a bankját, a viseletét... és még mindig nagyon messze volt a felfelé vivő lajtorjától.

Az agresszív kéregetőkön gyakorlottan átjutott, és odanézés nélkül lépett el a mesterséges álomban, bódultan heverő fiatal, hajléktalan pár mellett, akik egy plüss alvóállatkát dédelgettek. Mellettük egy rongyokkal lefüggönyözött telefonfülkében természeti értékekkel való kereskedelmi folyamat zajlott, amelynek a kísérő hangjelenségei kihallatszottak az aluljáró terébe. Az emberek nagy része lélekben nem is volt fizikai tartózkodási helyén, hanem a fülhallgatója révén teremtett másik közegben, saját zöreijében létezett.

A hangok és a képek egy pillanatra eltávolodtak, lehalkult és apró lett minden, lelassult körülötte a világ. Szürreális lett a tér, mely szorította, de a férfi nem az a fajta volt, aki ne ment volna át egy szürreális világon, ha arra vitt az útja.

Ekkor lépett elé a koldus. Nem engedte továbbmenni, elállta az utat. Ápolatlan, mosdatlan, és főképpen agresszíven büdös volt, barázdált arcú, vékony, bozontos szakállal, de lehetett volna teljesen másmilyen is, ez mindegy. Egyenesen a szemébe nézett, és nem hagyta magát megkerülni. A találkozás szükségszerűen jött létre.

- Segítened kell nekem – szegezte rá figyelmes tekintetét.

A férfi még egyszer megpróbált átmenni a koldus és a fiatal pár között, de a koldus szívósan követte. Összeadódott végül benne az aluljáró egész feszültsége, hirtelen megállt, visszafordult a váratlanul lendületét veszítő koldushoz, és ráivallt.

- Ismerjük egymást valahonnan?

Ezt minden magyarázatot helyettesítő végső búcsúnak szánta. Ám a koldus határozottan és nyugodtan válaszolta:

- Igen. Ismerlek.

- Nocsak. Sőt: hinnye.

- Ismerlek, nagyon is. Te vagy, aki az iskolaudvaron pörgettél magad körül egy ugrókötelet, hogy senki ne jöhessen a közeledbe. Te vagy, aki követtél egy alig 16 éves lányt egész hazáig, aki csak hazafelé tartott az iskolából. Te vagy az, aki később feleségül vette, azután megcsalta. Te vagy az, aki soha nem hívja vissza az apját, aki partner volt egy angyalcsinálásban, aki állandó cigarettafüstben fürösztli a tüdejét, amit ajándékba kapott a Teremtőtől.

- Honnan tudod ezeket rólam? Te ki vagy? Honnan ismersz?

- Ha képes vagy egy szenvedő arcban Jézus arcát meglátni, akkor vagy kedves Istennek, abban valóban öröme telik. Légy azzá, megteheted... Nem parancsolhat neked senki. Én pedig magam vagyok a Megváltó Krisztus. Aki mindent tud rólad... Hallhatja, akinek füle van.

- Vádolsz engem?

- A saját lelkiismereted vádol. De hatalmadban áll, megváltani magad, csak tedd, amit mondok. Segíts nekem. Szabad vagy, megteheted. Szeresd felebarátodat - de a lényeg: mint önmagadat. Mert szereted magad, igaz?

A férfi elgondolkodva nézte azt az arcot. Azt, aki mindent tudott róla, és mégsem ismerte.

- Te nem a Megváltó vagy, hanem a másik. Én is ismerlek. No, engedj utamra.

Azzal felment a lépcsőn, és haza.

Sima márciusi délután volt, éppoly ártatlanul folyt, mint a napok.